

L a k o s Klári: Szeretném azzal kezdeni, hogy Shakespearet játszani nem egyszerű feladat, különösen nem egyszerű ~~ol~~ annak, aki soha életében klasszikus szöveget még nem mondott. Nem mintha mentegetni akarnám magamat, de tökéletesen akceptálom azt, amit Hindi Sándor mondott, hogy nem lehetett megérteni. Az előadások folyamán annyira felhívták a figyelmet beszédemre, hogy vigyázzak, hogy remélem már némileg javultam. De ezzel még ~~nincsen~~ minden megoldva, mert még mindig van sok helytelenség. - Olyan zavarban vagyok. -

Azt szeretném tehát elmondani, hogy amikor a próbákat elkezdtük, én határtalan nagy félelemmel indultam neki, és nemigen találtam meg magamat az elején. Én egészen más világnak tekintettem a klasszikus szövegeket. Azt hittem, hogy klasszikust játszani egészen másképen kell. A próbák alatt olyan hallatlan nagy szeretetet kaptam a kollégák részéről, és ezt elsősorban Mészáros Áginnak köszönhetem, aki olyan nagy szeretettel vett körül, sokban bátorított, és neki köszönhetem, hogy

ki mertem nyitni a ~~jt~~ szájamat, mert olyan nagy féltékenység volt bennem, hogy keresztül menni is alig mertem a színpadon, és nagyon lassan találtam meg önmagamot, s nagyon nehezen találtam meg - ha egyáltalában lehet ez mondani, - azt az alakot és szerepet, amelyet be kellett töltenem.

Én most Major elvtárhoz fordulnék, és meg szeretném őt kérni valami e, bár lehet, hogy borzasztóan helytelen lesz, amit mondok. Kétségtelen, hogy Major elvtárs színétn igen nagy szeretettel törődött velünk és igen sokat foglalkozott velünk. Azonban körülbelül egy hét kiesett abból - persze csak magamról beszélek - hiszen hozzám egyetlen egy szót sem szólt, azt sem mondotta, hogy nagyon rossz, azt sem mondotta, hogy megfelelő, azt sem mondotta, hogy jó, szóval semleges volt, ami nekem sokkal rosszabb volt, mintha bármit mondott volna. Ez annyira letört engem, hogy a próbák alatt teljesen elvesztettem a lelkiegyensúlyt - ha szabad ilyen szóval élnem. Es Ági volt az, akinek siránkoztam, aki kifaggatott, aki bátorított. Én tudom, hogy Major elvtárs olyan nagyon el van foglalva a darab többi részével, és későn is indult meg a dolog, úgyhogy talán ez a részlet ki is szaladt az ő gondolataiból, és ezért nem tudott mindenkivel foglalkozni.

Egy következő nap, amikor a harmadik felvonást kezdtük próbálni, a társalgóban Major elvtárs instrukciókat adott, és ezen elindulva, bennem olyan nagy reményt keltett, és olyan mérhetetlen felszabadulás töltött el engem, hogy most már bizakodó lettem. Major elvtárs mondotta, hogy ez igen komoly feladat és azt mondotta, hogy nagyon jó. Ez a "nagyon jó" volt nekem a mennybemenetelem. Olyan magasságban futottam ettől a "nagyon jó"-tól, hogy abból kiindulva megpróbáltam az egész szerepet azon keresztül látni, azon keresztül gondolkozni.

Az a kérésem Major elvtárshoz: nekünk fiatal színészeknek és mondjuk, kezdőknek - én nem annak számítok - legfontosabb Major elvtárs bátorító szava, ha azt megérdemeljük. Az sokkal többet jelent, mint az, hogy az összes kollégák bármit mondanak, mert az egyik azt mondja, hogy így jó, a másik, hogy így rossz, és mégis csak a darab rendezője tudja megmondani a való igazat, hogy mi jó. A kérésem tehát az lenne, hogyha nem kerülne borzalmas nagy fáradtságába Major elvtársnak, tessék egy-egy bátorító szót mondani, hiszen Major elvtárs nem is tudja elképzelni, hogy az lelkiileg mit jelent a színészeknek.

Ennyit akartam erről mondani. Másodszor pedig meg akartam köszönni Major elvtársnak azt a nagy segítséget, amit kaptunk és Mészáros Áginak, aki igen nagy szeretettel vett körül bennünket. /Taps./